

отивать у деверьтъ на прощкѣ или повръткѣ, гдѣто занесе дарове за побацимътъ, помайчимътъ и посестримътъ. Ч. 16.

Помакъ с. м. Помакъ, болгаринъ мусульманской вѣры. **Помакия** с. ж.: Въ Българіи живѣе народъ подъ именемъ „помаки“, кои говорятъ българскій языкъ, а исповѣдѣтъ мохамедова вѣрѣ. Имя помаки що значить, слѣдѣющая българска пѣснь доста разяснява: Ходилъ юнакъ, ходилъ помакъ На пустѣ войска Татарскѣ... Сестра Самодива... Подале му дълъж пушкѣ, Проводи го, проводи го, На Татарскѣ войска: Войска да поведѣ, Цара да отървѣ. Гн. 252—254. Ако самъ Помакъ азъ не самъ хамакъ, та ми давашъ зелени краставици. Кн. 4. Неперугата я правятъ повечето у Помацитѣ. Ч. 113.

Помалечекъ пр. меньшей: Айтисинко, Мирче помалечекъ. М. р. 75.

Помалу нар. понемногу: По хороото сѣ грабеетъ на свакята, и раздавасть на сите по малу. М. р. 516.

Помамъ ил. св. **Помамвамъ** ил. дл. поманю, — иваю: Та па на Турски помами: Гель, гелъ берн, добра коня, Де ми сѣ сега да додешъ, На блюдо бисеръ да зобашъ. М. 118. Послѣ сѣкы си зѣми кривакъ, дѣждобранъ и отхожда да спи около стадо си, къту помамни и нахрани кучета. Пк. 134.

Помахнѣ ил. св. **Помахвамъ** ил. дл. 1) замахнусь, озамахиваюсь: Понъ си фати патерица, Я си фатифъ секирица; Понъ помавна, а го удрифъ. М. 272. 2) поману, помахваю: кивну, киваю: Кучето помахало още веднажъ сѣ онашката си. Л. Д. 1875 р. 150. Неда не му повърнала, Ни со очи погледнала, Ни со сѣ глава помахнала. М. 208.

Помашки пр. помацкій: Помашкитѣ пѣсни сѣ съставѣтъ правили. Пс. 8, 73.

Помаж са ил. св. **возвр.** **Помайвамъ са** ил. дл. **возвр.** **Позамедлю, медлю:** Другий пѣтъ! А за сега не дѣйте се помайва много — Да, не много! (*Jetzt halten sie länger sich nicht auf*). Э. Гл. 70.

Помежду (обыкн. энкл.). **Испомежду** предлог: между: Доклѣ бѣде по между ны незнаяніе, ако ще бы у най-долъж ракъ хора, до тога щѣтъ бѣдѣтъ и всякавы злици. Л. Д. 1870 р. 126. Испомежду Васъ има мнозина, които щѣтъ бѣдѣтъ честити да са радвать на много материални печалби. ib. 1875 предисл. **Помежду си** между собой: Сѣки се Стани чудеше И сѣки Стана жалеше А по между си викахъ: Мила Стано, Хубава Стано! Девет години Кра чекала. Д. 35, 43—47. Хлѣбоветѣ разносятъ женитѣ по между си. Ч. 38.

Поменикъ с. м. 1) поминальникъ: Прочеле му поменикъ. Сир. Умрилъ и закопаде го. Кн. 117. Жаловита жена — смиренно къмъ священникътъ доближи, рака му цѣлуна, като и поменикъ му подаде. Ж.